

[Freddy Madsen.]

Jeg kunne komme med andre citater, der viser, hvordan vi forstår disse ting. Men det er meget nyttigt for os at opstille et perspektiv. Desværre må jeg jo sige, at der ikke i hr. Wilhjelm's tale var nogen anvisninger på, hvordan man faktisk forestillede sig udviklingsvejen. Det, der kom nærmest til det, var, da hr. Waldorff var heroppe og sagde, at det, det drejer sig om, er, at vi må have et ændret styrkeforhold. Ja men det er vi da så fuldstændig enige om. Vi har bare ikke den opfattelse, at ændret styrkeforhold tilvejebringes ved, at det sådan kommer dumpende ned fra himlen, men at det faktisk må tilvejebringes ved, at der opstilles nogle perspektiver, nogle alternativer – også for, hvordan en anden politik kan laves, også for på det grundlag at få en ny styrke.

Men ellers noterede jeg mig med tilfredshed, at VS trods alt vil stemme for hovedparten af vores ændringsforslag, men havde et vist forbehold over for andre. Nogle af indvendingerne gik på det, som vi har hørt så tit, at fordi vi, som man siger, er tilhængere af den bevidstløse vækst – vi er nu ikke tilhængere af, at den skal være bevidstløs, men det er rigtigt, vi er tilhængere af en fortsat stigning og udvikling også på det tekniske område – så var der ting, som man ikke ville være med til. Det, der undrede mig en lille smule, var, at dette i denne forbindelse også omfattede digerne i Sønderjylland. Nu kan der selvfølgelig findes mange måder at bremse væksten på, men jeg formoder ikke, at det er VS' opfattelse, at det indebærer, at man skal overlade nogle tusind sønderjyder til druknedøden.

Der er blevet rejst både fra den ene og fra den anden side spørgsmålet om, hvorvidt de forslag, vi har stillet om afskaffelse af momsen, nu ikke stod i modsætning til en international indstilling. Jeg vil gerne sige helt klart, at vi har altid erkendt nationalstatens betydning, og et par gange inden for de sidste årtier har vi på meget markant vis demonstreret, at det stod vi ved; der er efter vores opfattelse ikke nogen som helst modsigelse mellem at være internationalist og at forsvare nationens rettigheder. Det gælder også de indvendinger, som kommer fra socialdemokratisk hold, og som altså understøttes af hr. Wilhjelm. Det gælder således hr. Erling Olsen, som mener, at det er meget nødvendigt at ofre mange penge på et militært forsvar. Realiteten er, at når det drejer sig om

det økonomiske område, så lukker man fuldstændig op, og hvad er resultatet? Resultatet er, at de multinationale selskaber får frit spil. Hvad betyder det, også for arbejderne i andre lande? At de ligesom vores får tudet 'ørerne fulde om, at nu må de vise løntilbageholdenhed, nu må de gå ned i løn, for de skal konkurrere med danske arbejdere, ligesom vores får at vide, at de skal konkurrere med udenlandske.

Jeg vil godt i den forbindelse sige til hr. Alfred Andersen, at jeg kunne ikke rigtig forstå, at han ikke ville stemme for vores forslag om udviklingen på Grønland, ud fra den betragtning, at det ikke var rigtig realistisk. Kort tid efter ham var hr. Gert Petersen heroppe og forklare, at man udmærket i SF vidste, at det måske ikke var helt realistisk at afskaffe militæret inden på lørdag. Det er vi da fuldstændig enige i, og det har vi også sagt om en række af vores forslag, at her er tale om opstilling af nogle rammer for, hvordan det kunne gøres. Hvorfor der skulle være forskel på det forslag om militæret og så det om Grønland, kan jeg ikke rigtig se.

Finansministeren taler naturligvis i forbindelse med vores forslag om overbud, og det har vi jo hørt så tit, men jeg noterede mig dog i den økonomiske gennemgang, som finansministeren foretog, at han, uanset at han satte spørgsmålstegn ved realismen i nogle af ændringsforslagene, dog måtte anerkende, at den omfordeling på finansloven, som vi foretager, ligger inden for de rammer, som regeringen har afstukket.

Nu vel, vi kan diskutere, hvorvidt man på kort tid kan få de 5 mia kr. ind i indkomstskat. Men det, jeg savner, er, at regeringen og finansministeren faktisk tager initiativer til at inddrage de sorte penge, som vi faktisk ved eksisterer.

Jeg forstod også, at finansministeren ikke anfægtede de tal, vi anførte omkring de ekstraordinære afskrivninger i forbindelse med aktieselskabsskatten. Ja men det er ikke et spørgsmål om realisme eller ikke realisme. Finansministeren sagde, det var et spørgsmål om at erkende virkeligheden. Ja vist, men det er også et spørgsmål om, hvad det er for en virkelighed, man vil erkende. Er det den virkelighed, som de arbejdsløse, som alle de, der nu er ramt af ledighedens forbandelse, lever i? Er det vores fælles anstrengelse for at gøre noget